

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם י' טֵבֵת (עוֹם י' בְטֵבֵת) (יוֹמָא דְהִילולָא

דְמוֹרְנוּ וּרְבֵנוּ אִישׁ חַי רַב פְּעִלִים גְּאוֹן יִשְׂרָאֵל רְבֵנוּ רַבִּי נֵתָן מְבַרְסֵלַב זִי"ע תַלְמִיד מוֹבָחָק לְאֲדָמוֹ רַז"ל. "הַשֵּׁם נִפְשָׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן לְמוֹט רַגְלָנוּ. הַמְדַרְיֵכְנוּ עַל

בְּמֹזֵת אוֹיְבֵינוּ":

סֵדֶר לְקוּטֵי מַוְתָּרִין הַיּוֹמִי:

וְזָהוּ: (וְכַרְיָה י"ד): "וְהָיָה יוֹם אֶחָד יוֹדֵעַ לָהּ", שְׂפִיתַגְלָה הָאֲהָבָה הַנִּקְרָא יוֹם, כְּמוֹ שְׂפָתֹתֹב: "יוֹמָם יִצְוָה ה' חֶסֶדֹו". הֵינּוּ

הַתּוֹרָה הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁהֵיטָה צְפוּנָה, כְּמוֹ שְׂפָתֹתֹב (בְּרֵאשִׁית א): "וַיִּרְא אֱלֹקִים אֵת הָאֹר כִּי טוֹב", וְאָמְרוּ רַז"ל (חֲגִיגָה י"ב): "כִּי טוֹב לְגִנּוּ", כִּי אֹר הַתּוֹרָה הַזֹּאת אֵין הָעוֹלָם כְּדָאִי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ. וְהַתּוֹרָה נִקְרָא טוֹב, שֶׁנֶּאֱמַר (מְשָׁלֵי ד'): "כִּי לָקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם" (עֲבוּדָה זָרָה י"ט). וְנִקְרָא אֹר, כְּמוֹ שְׂפָתֹתֹב (מְשָׁלֵי ו): "וְתוֹרָה אֹר":

וַיֵּשׁ גַּם בֵּין צְדִיקִים שֶׁהֵם צְפוּנִים וּמְסֻתָּרִים, שֶׁאֵין הָעוֹלָם כְּדָאִי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם. וְצְדִיק נִקְרָא טוֹב, כְּמוֹ שְׂפָתֹתֹב (יִשְׁעִיָה ג):

אָמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב (חֲגִיגָה שָׁם). וְנִקְרָא אֹר, כְּמוֹ שְׂפָתֹתֹב (תְּהִלִּים צ"ז): "אֹר זָרוּעַ לְצְדִיק". וְכִשְׂפִיתַגְלוּ הַצְדִיקִים הַצְּפוּנִים, וְהַתּוֹרָה הַצְּפוּנָה, אֲזִי יתְגַלֶּה שְׁלוֹם רַב בְּעוֹלָם. שְׂפִיתַחֲבְרוּ כָּל הַפְּכִים יַחַד, כְּמוֹ שְׂפָתֹתֹב: וְגַר זָאֵב עִם כֶּבֶשׂ. כִּי אֲזִי יתְגַלֶּה הָאֲהָבָה שֶׁבְדַעַת, הַנִּקְרָא יוֹם אֶחָד יוֹדֵעַ לָהּ הֵינּוּ הָאֲהָבָה שֶׁבְדַעַת אֲשֶׁר הוּא לֹא יוֹם וְלֹא לַיְלָה הֵינּוּ שֶׁהָאֲהָבָה הַזֹּאת הִיא לְמַעַלָּה מֵהַזְּמַן וְלְמַעַלָּה

מֵהַמְדוּת:

וְאֶפְלוּ בְּמַדוּת עֲצָמוֹ, כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ, הוּא בְּחִינַת דַּעַת, לְבְּחִינָה שְׂתַחֲתִיָּה. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל מֵהַ

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח' תקפ"ג - צמח מנחה רנ"ת זצ"ל "צדק צניח מקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות

שְׁעֵשְׂתָה חֲכָמָה עֲטָרָה לְרֵאשָׁה, עֲשֵׂתָה עֲנוּה עֶקֶב לְסִלּוֹתָא' (מִדְרָשׁ רַבָּה שִׁיר הַשִּׁירִים הוֹבָא בְּתוֹסְפוֹת יְבָמוֹת ק"ג: דְּבוּר הַמִּתְחִיל הַמְּסֻלָּים). נִמְצָא שֶׁהַמִּדְרָגָה הַפְּחוּתָה שֶׁל עוֹלָם הַיְצִירָה הוּא בְּחִינַת דַּעַת לְעוֹלָם הָעֲשִׂיָּה שֶׁתְּחַתּוּ. נִמְצָא שִׁישׁ אָדָם שֶׁאֶהְבְּתוּ שִׁישׁ לוֹ עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּמִדּוֹתָיו וּבְזִמְנֵן, הוּא בְּחִינּוֹת אֶהְבָּה שְׂבִדְעַת שְׁלִמְעָלָה מִהַזִּמְנֵן, לְהֵאָדָם שֶׁהוּא בְּמִדְרָגָה פְּחוּתָה מִפְּנֵי:

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (מוֹעֵד קָטָן י"ז): "כִּי שִׁפְתַי כִּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ" - אִם הָרַב הוֹמָה לְמִלְאָךְ ה' צְבָאוֹת, הֵינּוּ שְׂכוּפָה אֶת יִצְרוֹ, אֲזִי הוּא הוֹמָה לְמִלְאָךְ ה' צְבָאוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזִהָר: "בְּרָכוּ ה' מִלְּאָכָיו גְּבוּרֵי כַח" - אֵלֶיךָ אֲנוֹן דְּמִתְגַּבְּרִין עַל יִצְרֵיהוֹן וְכוּ'. כִּי עַל־יְדֵי־זֶה שְׂכוּפָה אֶת יִצְרוֹ, אֲזִי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה בּוֹלְטִין וּמְצַטְרְפִין. אֲזִי הוּא בְּחִינּוֹת נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע, כִּי עוֹשֶׂה וּבּוֹנֵה אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְזוֹכֵה לְמִשְׁמַע קוֹל הַתּוֹרָה מְלַעֲלָא. בְּיַד־אֵי מִזֵּה הָרַב, "תּוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ". כִּי בְּיַד־אֵי יוֹדֵעַ הוּא אֶת הַתּוֹרָה, אֲפִלּוֹ מְדַבְּרִים גְּשִׁמִּים הוּא מְלַקֵּט אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה. וְזֶה כִּי שִׁפְתַי כִּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת, כִּהֵן הוּא בְּחִינּוֹת הַסֵּד. יִשְׁמְרוּ דַעַת, הֵינּוּ שִׁיתְגַּלְהַ עַל־יְדֵי הָרַב הַזֶּה הָאֶהְבָּה שְׂבִדְעַת, שֶׁהוּא לְפִי מִדְרָגְתְּךָ אֶהְבָּה שֶׁהוּא לְמַעְלָה מִהַזִּמְנֵן, שֶׁהוּא יוֹם אֶחָד יוֹדֵעַ לָהּ וְכוּ':

וְיִכּוֹל כָּל אָדָם לְטַעַם טַעַם אֹר הָאֶהְבָּה שְׂבִדְעַת, כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינּוֹתוֹ, אֲפִלּוֹ עֲכָשׁוּ בְּתוֹךְ הַיָּמִים, הֵינּוּ כְּשִׁיקְשִׁיר אֶת לְבוֹ לְדַעַתוֹ. כִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יוֹדֵעַ שִׁישׁ אֱלֹקִים בְּכָל־ל, אֲבָל הָרְשָׁעִים הֵם בְּרִשׁוֹת לְבָן (בְּרִאשִׁית רַבָּה נַח פְּרָשָׁה ל"ד). וְהַמִּדּוֹת וְהַיָּמִים הֵם נְכַלְלִין בְּלֵב, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ, זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה (זִהָר תְּרוּמָה קס"ב: וְעִיז סְנֵהֲדָרִין ק"ו:): 'רַחֲמָנָא לְבָא בְּעֵי', וּבְלֵבֵד שִׁיכּוּן אֶת לְבוֹ

לְשָׁמַיִם (בְּרָכוֹת ה':), כִּי עֶקֶרָן שֶׁל הַמַּדּוֹת הוּא הַלֵּב. נִמְצָא כְּשֶׁמְקֻשָּׁר אֶת לְבוֹ לְדַעְתּוֹ, שִׁיּוּדַע שְׁיֵשׁ אֱלֹקִים (יּוֹדַע) בְּכֻלּוֹ, שְׁמֹלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְיּוֹדַע בִּידִיעוֹת הַתּוֹרָה. וְכְשֶׁכּוֹפֶה אֶת לְבוֹ לְדַעְתּוֹ הַזֶּה, הֵינּוּ שְׁלֵבוֹ בְּרִשּׁוֹתוֹ, אֲזִי נִכְלָלִין גַּם כֵּן הַמַּדּוֹת שֶׁבְּלֵבוֹ לְדַעְתּוֹ. וְאֲזִי מְקַבְּלִין הַמַּדּוֹת אֹר הָאֲהָבָה שְׁבַדְעַת, וְרוֹאֶה וּמַשִּׁיג אֹר הַגָּנוּז לְפִי בְּחִינַתּוֹ. הֵינּוּ שֶׁהַצְּדִיקִים וְהַתּוֹרָה שֶׁהִיא גָּנוּז וְצָפוּן עַד עַתָּה מִפְּנֵי, כְּשֶׁכּוֹפֶה אֶת לְבוֹ לְהַדְעַת, אֲזִי מְקַבֵּל הַלֵּב שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ לְכָל הַמַּדּוֹת, וּמְקַבֵּל אֹר הָאֲהָבָה שְׁבַדְעַת, הוּא הָאֲהָבָה שֶׁהִיא בְּכַח בֵּין הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְיִשְׂרָאֵל קֹדֶם הַבְּרִיאָה:

וְזֶה מִי הָאִישׁ הַחֶפֶץ חַיִּים, חֶפֶץ, הוּא בְּחִינַת לֵב, שֶׁהַחֶפֶץ הוּא בְּלֵב. חַיִּים, הוּא בְּחִינַת דַּעַת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלֵי ט"ז): "מְקוֹר חַיִּים שֶׁכָּל בְּעֵלָיו". הֵינּוּ כְּשֶׁמְקֻשָּׁר אֶת הַלֵּב לְהַדְעַת, שְׁלֵבוֹ בְּרִשּׁוֹתוֹ, שְׁכּוֹפֶה אֶת יִצְרוֹ. אֲזִי לְפִי בְּחִינַתּוֹ, אֲהֵב יָמִים, הוּא מִמְּשִׁיךְ אֶת הָאֲהָבָה מִדַּעַת, לְתוֹךְ הַיָּמִים וְלְתוֹךְ הַמַּדּוֹת. לְרֵאוֹת טוֹב, וְרוֹאֶה וּמַשִּׁיג אֶת הָאֹר כִּי טוֹב וְגָנוּז. שְׁמַשִּׁיג הָאֹר, הֵינּוּ הַתּוֹרָה הַגָּנוּזָה, וְהַצְּדִיקִים הַגָּנוּזִים:

וְשָׁמַעְתִּי בְּשֵׁמוֹ, שֶׁאָמַר שֶׁבְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת כְּלוּלִים הַכּוֹנֵנוֹת שֶׁל לוּלָב. וְלֹא זָכִיתִי לְשָׁמַע בְּאֹר הָעֵנִין, אֲךְ עֵינַי וּמְצָאתִי קֶצֶת. כִּי עֶקֶר הַכּוֹנֵנוֹת שֶׁל לוּלָב הוּא, לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַחֲסָדִים עַד הַחֲזֵה, לְהַאֲרִם אֶל הַמַּלְכוּת. וְצָרִיכִין לְנַעֲנַע הַנְּעֻנְעִים, כִּדִּי לְהַמְשִׁיךְ אֹר מִשָּׂרֵשׁ הַחֲסָדִים שְׁבַדְעַת, אֶל הַחֲסָדִים הַמְּתַפְּשָׁטִים בַּגּוֹף, לְהוֹסִיף עֲלֵיהֶם אֹר גָּדוֹל מִשָּׂרֵשׁ שְׁבַדְעַת וְכוּ'. עֵינַי שָׁם בְּ"פְרִי-עֵץ-חַיִּים" בְּשַׁעַר הַלוּלָב. וְגַם מִבְּאֵר שָׁם שֶׁהַכּוֹנֵנָה בְּעֵנִין הַכָּתוּב: "יּוֹמָם יִצְוֶה ה' חֲסֵדוֹ", וְלֹא אָמַר יּוֹם אֲלֵא יּוֹמָם, שֶׁהוּא הוֹלֵךְ עִם כָּלֵם עֵינַי שָׁם. וְכָל זֶה מִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה

זֶה הַנֶּלֶם וְלֹא יֵעָבֹר

ח' תקפ"ב - צמח מנחה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכות שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הנ"ל, על-פי דרכו הנורא של רבנו, זכרוננו לברכה. כי מבאר שם שעל-ידי כפית היצר, זוכה לגלות האהבה, שהוא החסד, שהוא יומא דאזל עם כלהו יומין. דהינו שהאהבה שהוא החסד מלבש בכל המדות וכו'. ומבאר שם שיש אהבה שבדעת, שהיא למעלה מהזמן והמדות. ועל-ידי שמקשר לבו לדעתו, שלבו ברשותו וכו', אזי מקבלין המדות אור האהבה שבדעת וכו' כנ"ל.

וְכָל זה הוא סוד פונות לולב הנ"ל, שהוא להמשיך הארה משרש החסדים שבדעת, שהוא בחינת אהבה שבדעת, לתוך החסדים שבגוף, שהם בחינת כליות המדות, שבכלם מלבשים חסדים, שהם בחינת אהבה כנ"ל: וכל זה כדי להאיר אל המלכות, שהוא האתרוג. הינו כדי לגלות מלכותו לכל באי עולם, הינו למצא אלהותו בכל לשונות העכו"ם, ובכל הדברים גשמיים, ובכל מדורי הקלפות כנ"ל, שכל זה הוא בחינות: "ומלכותו בכל משלה".

וְכָל זה נעשה על-ידי הצדיק שכופה יצרו, שהוא בחינת הלולב, שהוא בחינת צדיק כידוע, בחינת: "צדיק כתר יפרח". כי בסכות אנו עוסקין לגלות מלכותו לכל באי עולם, ואפלו לכל השבועים לשונות העכו"ם שזהו סוד השבועים פרים שמקריבין בשבילם בסכות. וזהו שאנו אומרים אחר נטילת לולב והקפותיו: "למען דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים אין עוד". וכל זה מבאר בהתורה הזאת כמבאר לעיל באריכות: ועדין צריכין עיונא רבא, לבאר כל הפונות של לולב על-פי התורה הנ"ל באר היטב. וה' יאיר עינינו בתורתו שנזכה להבין דבריו ורמיזותיו הנוראים והנפלאים:

סדר קצור לקוטי פנימי ב"ד ת"ת

ט ויש בתורה שתי בחינות. בחינת נגלה וביחוד נסתרה, הינו אוריתא דעתיקא סתימאה שתתגלה לעתיד לבוא. כי יש שני מיני אהבות, אחת היא אהבה שבמינים הנ"ל שהיא בפעל והשנית היא אהבה שהיא בכח שהיה בין ישראל לאביהם שבשמים קדם הבריאה, שהיו ישראל עדין בדעתו ובמחו שהיא למעלה מהזמן והמדות שהיא פנימיות התורה. ולעתיד לבוא יפשיט הקדוש ברוך הוא את לבושי המכסין על אלהותו הינו על פנימיות התורה שתתגלה התורה הזאת דעתיקא סתימאה. ואז יתרבה השלום כמו שכתוב: "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ה'" (ישעיה י"א ט) שתתגלה האהבה שבדעת. כי עכשו נגנו אור התורה הזאת כמאמר חכמינו, זכרונם לברכה: "וירא אלקים את האור כי טוב" (בראשית א' ד) 'כי טוב לגנו' (חגיגה י"ב). ויש גם כן צדיקים הנקראים טוב כמו שכתוב: "אמרו צדיק כי טוב" (ישעיה ג' י) ונקראין אור כמו שכתוב: "אור זרע לצדיק" (תהלים צ"ז יא), שהם גם כן צפונים ומסתרים שאין העולם כדאי עתה להשתמש בהם. וכשתתגלה לעתיד לבוא האהבה שבדעת הנקרא "יום אחד יודע לה" (זכריה י"ד ז), כי אהבה נקרא יום כנ"ל יומם יצוה וגו' אשר הוא לא יום ולא לילה הינו שהאהבה הזאת היא למעלה מהזמן והמדות. אז יתגלו הצדיקים הצפונים והתורה הצפונה ואז יתגלה שלום רב בעולם שיתחברו כל ההפקים יחד כמו שכתוב: "וגר זאב עם כבש" וגו' (ישעיה י"א ו):

י ואפלו במדות עצמן כל אחד לפי בחינתו הוא בחינת דעת לבחינה שתחפיה. כי המדרגה הפחותה של עולם היצירה היא

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח' תקפ"ד - צמח מנהר"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בְּחִינַת דַּעַת לְעוֹלָם הָעֲשִׂיָּה שֶׁתְּחַתֶּיהָ. וְכֵן יֵשׁ אָדָם שֶׁאֶהְבֶּתוּ שִׂישׁ
לוֹ עִם הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּמַדּוּתָיו וּבְזִמְן הוּא בְּחִינַת אֶהְבָּה שֶׁבִּדְעַת
שֶׁלְמַעֲלָה מִהַזִּמְן לְהָאָדָם שֶׁהוּא בְּמַדְרָגָה פְּחוּתָה מִמֶּנּוּ:

יֵא וְכָל אָדָם יָכוֹל לְטַעַם אֹר הָאֶהְבָּה שֶׁבִּדְעַת אֶפְלוּ עֲכָשׁוּ בְּתוֹךְ
הַיָּמִים כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ. הֵינּוּ כְּשִׁיקֶשֶׁר אֶת לְבוֹ לְדַעְתּוֹ. כִּי כָּל
אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יוֹדֵעַ שִׂישׁ אֱלֹקִים בְּכָלֵל וְכִפִּי הַדַּעַת הַזֶּה בּוֹדֵאֵי הָיָה
רְאוּי שֶׁיִּתְבַּטְּלוּ כָּל תְּאֻזּוֹתָיו וּמַדּוּתָיו הָרָעִים. אֲבָל הָרָשָׁעִים הֵם
בְּרִשׁוֹת לִבָּם (בְּרִאשִׁית רַבָּה נַח פְּרָשַׁת ל"ד) וְכָל הַמַּדּוּת וְהַתְּאֻזּוֹת הֵם
בְּלֵב. עַל כֵּן צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְרִאֲוֹת לְקֶשֶׁר לְבוֹ לְדַעְתּוֹ שֶׁיְהִיָּה לְבוֹ
בְּרִשׁוֹתוֹ, שֶׁיְהִיָּה כּוֹפֶה אֶת לְבוֹ וְתְאֻזּוֹתָיו אֶל הַדַּעַת הַזֶּה שֶׁיּוֹדֵעַ
מִהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכָלֵל שֶׁמֶלֶא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, עַד שֶׁיִּשְׁבֵּר וַיִּבְטַל
כָּל הַתְּאֻזּוֹת עַל־יְדֵי הַיְדִיעָה הַזֹּאת וַיְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְאִזּוֹ נִכְלָלִין גַּם
כֵּן הַמַּדּוּת שֶׁבְּלְבוֹ לְדַעְתּוֹ וְאִזּוֹ מְקַבְּלִין הַמַּדּוּת אֹר הָאֶהְבָּה
שֶׁבִּדְעַת. וְרוֹאֶה וּמְשִׁיג אֹר הַגָּנוּז לְפִי בְּחִינַתוֹ הֵינּוּ הַתּוֹרָה
וְהַצְּדִיקִים הַגָּנוּזִים:

יב עַל־יְדֵי מַצּוֹת נְטִילַת לֹוֶלֶב וּמִינּוֹ זוֹכָה לְגִלוֹת הַדַּעַת הַקָּדוֹשׁ
לְכָל בָּאֵי הָעוֹלָם, לִידַע שֶׁמֶלֶא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ וּלְגִלוֹת אֱלֹהוּתוֹ
יִתְבָּרֵךְ בְּכָל מָקוֹם וְאֶפְלוּ בְּכָל לְשׁוֹנוֹת הַגּוֹיִים, וְלִהְפִירוֹ יִתְבָּרֵךְ
וְלִהְתְּקָרֵב אֵלָיו אֶפְלוּ בְּכָל הַמַּדְרָגוֹת הַתְּחַתּוֹנוֹת. וְלִקְשֹׁר הַדַּעַת
הַקָּדוֹשׁ לְתוֹךְ הַלֵּב שֶׁיְהִיָּה לְבוֹ בְּרִשׁוֹתוֹ וְלֶאֱהָב אֶת עַצְמוֹ עִם הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ בְּאֶהְבָּה. וְלָבוֹא לְאֹר הָאֶהְבָּה שֶׁבִּדְעַת שֶׁהוּא אֹר הַגָּנוּז.
וַיִּתְגַּלוּ הַצְּדִיקִים וְהַתּוֹרָה הַגָּנוּזָה וְעַל־יְדֵי־זֶה יִתְרַבֶּה שְׁלוֹם רַב
בְּעוֹלָם:

סֵדֶר הַיַּיִן מִנְהַר"ן הַיּוֹפֵי:

רא (יז) לְעַנֵּין מִלְבוּשֵׁי כְבוֹד, שֶׁצָּרִיךְ לְאִישׁ כָּשֶׁר לְהִדָּר שֶׁיְהִיָּה

מִלְבָּשׁ כָּרְאוּי אִם אֶפְשָׁר לוֹ וְלֹא יִהְיֶה בְזוּי, כִּי גַם לְהַצְדִּיק אֵין מְקַרְבִּין עֶצְמוֹן רַק עַל־יְדֵי מְלַבּוּשָׁיו, שְׂרוּאֵין שְׁהוּא מְלַבָּשׁ בְּכָבוֹד עַל־יְדֵי־זֶה הוּא נְחָשֵׁב בְּעֵינֵיהֶם לְהִתְקַרֵּב לוֹ וְאִם לֹא הָיָה מְלַבָּשׁ לֹא הָיָה נְחָשֵׁב כָּלֵל בְּעֵינֵיהֶם.

עָנָה וְאָמַר הֲלֹא גַם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הָיָה מִתְלַבָּשׁ עֶצְמוֹ בְּמִצְרַיִם, כִּי כָּל הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל מִצְרַיִם הִיא כְּלָה בְּחִינַת לְבוּשָׁיו, שְׁהָיָה בְּהַכְרֵחַ שִׁיתְלַבָּשׁ עֶצְמוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּבִיכּוֹל בְּאֵלוֹ הַמַּעֲשִׂוֹת שֶׁל מִצְרַיִם עַד שְׁאַחֲר־כֵּךְ הִתְחִילוּ לְהַכִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּעֶצְמוֹ כְּבִיכּוֹל, וּבְכָל פַּעַם הִכִּירוּ אוֹתוֹ יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְהִכִּירוּ גְדֻלָּתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל פַּעַם יוֹתֵר. אֲבָל בְּתַחֲלָה לֹא הָיָה אֶפְשָׁר שִׁיתְקַרְבוּ אֵלָיו כִּי־אִם עַל־יְדֵי בְּחִינַת מְלַבּוּשִׁים, הֵינּוּ כָּל הַמַּעֲשֵׂה שֶׁל מִצְרַיִם שְׁהִיא בְּחִינַת מְלַבּוּשִׁים כַּנִּלְ"ל:

רַב (יח) בְּשָׂבוּעוֹת תַּק"ע הָיָה בְּאוּמִין בְּתַחֲלַת כְּנִיסָתוֹ לְשָׁם וְלֹא אָמַר תּוֹרָה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם־טוֹב. אַחֲר־כֵּךְ אָמַר לָנוּ בְּדַרְךְ הַלְצָה אֶתְּם אֵינְכֶם כָּל כֵּךְ חוֹטְאִים שְׂאֵמַר לָכֶם תּוֹרָה. וְסִיִּם אַחֲר־כֵּךְ בְּעֶצְמוֹ כִּי יֵשׁ כַּמָּה תּוֹרוֹת שְׁנַעֲשִׂים עַל־יְדֵי חֲטָאִים דִּיקָא, כְּגוֹן פְּרָשַׁת הָעֵגֶל וְכִיּוֹצֵא, שְׁהַתּוֹרָה שְׁבְאוֹתָן הַפְּרָשִׁוֹת נַעֲשׂוּ עַל־יְדֵי חֲטָאִים. וְכֵן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבָרְכָה (נְדָרִים כב:): אֱלֹמָלִי לֹא חָטְאוּ יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה לָהֶם רַק הַסֵּפֶר תּוֹרָה וְסֵפֶר יְהוֹשֻׁעַ כִּי שְׂאָרֵי נְבִיאִים וְכַתּוּבִים לֹא נַעֲשׂוּ רַק עַל־יְדֵי שְׁחָטְאוּ יִשְׂרָאֵל וְהִצְרָכּוּ לְהוֹכִיחָם כְּמוֹ שְׁפִרְשׁ רַש"י שָׁם. נִמְצָא שְׁעַל־יְדֵי הַחֲטָאִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל נַעֲשׂוּ תּוֹרוֹת שְׁלֵמוֹת דִּהֵינּוּ כָּל סִפְרֵי נְבִיאִים וְכַתּוּבִים:

רַג (יט) " אֵיךְ סִפֵּר בְּכָאן בְּבֵית רַבִּי נַחֲמָן־נָתָן שְׂאֵצֶל הַשִּׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ בָּא עַל דַּעְתּוֹ רַבִּי נַחֲמָן־נָתָן, הֵינּוּ שִׁיעֲשֵׂה בְשִׁבְלּוֹ לְתַקְנּוּ:

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח' תקפו - אמר מוהר"ת זצ"ל "צדק מצוי מקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
- "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות -

רד (כ) ליל שבת פְּרַשְׁת חֶקֶת וּבִלְק י"ב תַּמוּז תַּק"ע סֵפֶר עַל הַשְּׁלַחַן מֵעֲנִינָיו, וְתַמָּה עַל עֲצָמוֹ עַל שְׁעוֹשָׁה תָּמִיד דְּבָרִים מְשֻׁנִּים וְנִפְלְאִים מִדַּעַת בְּנֵי אָדָם, עַל אֲשֶׁר הוּא תָּמִיד נֶעַ וְנָד מִמָּקוֹם לְמָקוֹם וּמָה הָיָה חָסֵר לוֹ בְּמַעֲדוֹ וְעֵדִיו וְזֶקֶק, הָיָה רָאוּי לוֹ לִישֵׁב שָׁם תָּמִיד כִּי שָׁם הָיָה יוֹשֵׁב בְּשִׁלּוֹה וְהַשְּׁקֵט. וְהוּא לֹא רָצָה לִישֵׁב בְּשִׁלּוֹה, וְנָסַע מִשָּׁם וְקָבַע דִּירָתוֹ בְּזֵלְאֲטִיפָא לִיעַ וְהָיָה לוֹ שָׁם מִחֻלְקֵת גָּדוֹל וְיִסּוּרִים גְּדוֹלִים מְאֹד, וְנָסַע מִשָּׁם וְקָבַע דִּירָתוֹ בְּבֶרְסֵלַב. אַחַר כֵּן בָּזָה הַקַּיִץ נָסַע מִבֶּרְסֵלַב וְקָבַע דִּירָתוֹ בְּאוּמִין. וְעַל-כֵּן פָּנִים מֵאַחַר שָׁבָא לְאוּמִין הָיָה רָאוּי לוֹ לְבַחֵר דִּירָתוֹ אֶצֶל אִישׁ הַגּוֹן, וְהוּא בָּחַר לוֹ אֶבְסִנְיָא שָׁם וְכוּ'. וְהָיָה קוֹרָא תַּמָּה עַל עֲצָמוֹ עַל שְׁעוֹשָׁה דְּבָרִים מְשֻׁנִּים וְנִפְלְאִים כְּאַלְהָה וְכוּ'. עֲנִיתִי וְאָמַרְתִּי לוֹ הֲלֹא מִפְּנֵי מָה נָשָׂא מִשָּׂה אִשָּׁה מִבְּנוֹת יִתְרוֹ דִּיקָא. וְכוּנָתִי הָיָה פְּשׁוּט כִּי כֵן הוּא מְנַהֲגֵי הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ לְחֵבֵר שְׁנֵי הַפְּכִים, כְּמוֹ מִשָּׂה רַבְּנֵי עֲלִיו הַשְּׁלוֹם הַצָּרֵךְ לְהַתְּחַבֵּר וּלְהַתְּחַתֵּן עִם יִתְרוֹ דִּיקָא, שְׁהָיָה וְכוּ' כְּמוֹ כֵן הוּא מְכַרְח לְהַתְּחַבֵּר עִם אֲנָשִׁים כְּאַלְהָה וְכוּ' וְהֵבִין].

אַחַר-כֵּן עָנָה וְאָמַר לְהַעוֹלָם שִׁישְׁבוּ עַל הַשְּׁלַחַן הַשְּׁמַעְתֶּם מַה שְּׁהַקְּשָׁה הֲלֹא הַקְּשָׁה קְשִׁיָּא גְּדוֹלָה. עָנָה וְאָמַר אֵין אַתֶּם רְאוּיִים כָּלֵל לְעֵדוּת. וְלֹא הִבְנֵנוּ מָה עֲנִין הָעֵדוּת. וְאָמַר שִׁיְהִיָּה לְזַכָּרוֹן כִּי יֹאמַר עַל-זֶה תִּרְוִין, אֵךְ לָעֵת עֲתָה הָיָה צָרִיךְ לְקַח אֶתְכֶם לְעֵדוּת אֵךְ וְכוּ', וְאָמַר הֲלֹא בְּלֹא זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְכַתֵּב עַכְשָׁו אֵךְ מִסְתַּמָּא תִזְכָּרוּ זֹאת.

גַּם בְּשִׁבְת בְּבִקָר סֵפֶר עוֹד מִזֶּה מֵעֲנִין הַקְּשִׁיָּא הַנ"ל, וְחֹזֵר וְאָמַר שְׁהַקְּשִׁיתִי קְשִׁיָּא גְּדוֹלָה מְאֹד. וְאָמַר הַיְדַעְתָּ תִּרְוִין. וְאָמַרְתִּי שְׂאֲצִלִי אֵינִי קְשָׁה כָּלֵל עַל מִשָּׂה רַבְּנֵי עֲלִיו הַשְּׁלוֹם, וְאָמַר אִם-כֵּן

אַתָּה מְתַרֵץ קְשִׁיָּא בְּקְשִׁיָּא אַחֲרַת, וְאָמַר שְׂכֻנָּתִי עֲנִין מִחֲשֻׁבָּתוֹ.
 כִּי הוּא הוֹלֵךְ עִם עֲנִין זֶה כַּמָּה זְמַן שֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ וּמִתְפַּלֵּל לִידַע
 תְּרוּץ עַל עֲנִין זֶה, וְעֲכָשׁוּ הַקְּשָׁה הוּא קְשִׁיָּא זו. [כִּךְ אָמַר בְּפָנַי
 הָעוֹלָם עָלַי] וְאַתֶּם אֵינְכֶם יוֹדְעִים כָּלֵל הָעֲנִין, רַק בְּעֲנִין הַמְּחַשְׁבָּה
 זו אֲנִי הוֹלֵךְ זְמַן רַב וּכְבֵּר הַתְּפִלָּתִי הַרְבֵּה עַל־זֶה, וְלֹא בְּלִבֵּד
 הַתְּפִלוֹת שֶׁהַכֹּל מִתְפַּלְּלִים הֵינּוּ שִׁחְרִית מְנַחָה וְעַרְבִית, רַק חוּץ
 מִזֶּה כַּמָּה וְכַמָּה תְּפִלוֹת הַתְּפִלָּתִי עַל זֶה כִּי הָיִיתִי רוֹצֵה שִׁיּוֹדִיעוּ
 לִי עֲנִין זֶה מִן הַשָּׁמַיִם, דִּהְיִינוּ שֶׁאֲשַׁמַּע קוֹל וְדַבּוּר מִן הַשָּׁמַיִם
 לְהַשִּׁיבֵנִי עַל עֲנִין זֶה. אֲבָל עַל־יְדֵי בְּנֵי אָדָם אֵינּוּ רוֹצֵה שִׁיּוֹשִׁיבוּ לוֹ.
 אַחֲר־כֵּךְ הִנִּיחַ וְהִקְל בְּקִשְׁתּוֹ, וּבִקֵּשׁ עַל־כָּל־פָּנִים שִׁיּוֹדִיעוּ לוֹ עַל־יְדֵי
 שְׁלִיחַ. אַחֲר־כֵּךְ בִּקֵּשׁ שֶׁעַל־כָּל־פָּנִים יוֹדִיעוּ לוֹ עַל־יְדֵי חַיּוֹת וְעוֹפוֹת,
 אֲבָל עַל־יְדֵי בְּנֵי אָדָם אֵינּוּ רוֹצֵה, וְעַדִּין לֹא הוֹדִיעוּ לוֹ. וְאָמַר לָנוּ
 אַתֶּם אֲנָשִׁים קְטַנִּים בְּמַעֲלָה מְאֹד וְאֵין לִי עִם מִי לְדַבֵּר. אֵךְ
 אֶפְעַל־פִּי־כֵן, אֶפֶר עַל פִּי דְאֵיהוּ לָא חָזִי מְזִלָּה חָזִי. אַחֲר־כֵּךְ אָמַר
 אֲנִי מְקַבֵּל לְעֵדִים אֶת וְכו' (וְאָמַר בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֶנּוּ: אֵיךְ בְּגָרִים מִיָּד מִיט
 אֵייעָרַע וְלֹא סִיִּם).

וְנִרְאָה הַכּוֹנֵנָה שְׁלוֹ הִיתָה עִם הַנְּשָׁמוֹת שֶׁלָּנוּ, וְכִיּוֹצֵא בְּדַבְּרִים אֱלוֹ
 דְּבַר עוֹד מִזֶּה הַרְבֵּה עַל הַשְּׁלָחַן בְּלֵיל שִׁבְתָּ וּבְיוֹם שִׁבְתָּ וְהַפְּלִיג
 מְאֹד בְּעֲנִין הַקְּשִׁיָּא הַנַּ"ל וְהַדְּבָרִים סְתוּמִים וְחֲתוּמִים:

סדר ה' א' - פִּתּוּת הַיּוֹמִי:

כז. הַשְּׁלוֹם סִימָן לְשִׁבְעַת. כג. בְּשֵׁה־שָׂרִים שֶׁל מַעֲלָה מִתְגָּרִים, תִּכְרַף
 הָאִי תִגָּרָא נְתִיחָה בֵּין הָאֲמוֹת וּבֵין הַחֲכָמִים.
 שְׁבוּעָה א. עִיר שִׁישׁ בָּהּ שְׁבוּעוֹת תִּחְרַב וְתִתָּרַם חָם וְשָׁלוֹם. ב.
 עַל־יְדֵי שְׁבוּעוֹת שְׁקָר נוֹפְלִים מֵאֲמוֹנָה. ג. לְמוֹד מִסְכַּת שְׁבוּעוֹת

מסגל לירידת הגשם. ד. על ידי שבועת שקר באין הרהורי נאוף.
 ה. מי שהוא רגיל בשבועות, מחשבות רעות באים לו תמיד. ו.
 על ידי העברת השבועה אין תקומה במלחמה. ז. מי שעובר על
 השבועה, בידוע שאינו מכבד יראי השם. ח. על כל עברות
 שבתורה נפרעין ממנו; וכאן - ממנו וממשפחתו ומכל העולם
 כלו, וממנו נפרעין לאלתר. ט. דברים - שאין אש ומים מכלין
 אותם, שבועות שקר מכלין אותן. י. מלאך גבריאל הוא ממנה
 על השרפה לשרף גם להציל.

שִׁבְת

חלק שני א. התורה והמעשר והשבת הם נותנים חיים גשמיים
 גם כן. ב. הרגיל בקללה, על ידי זה לא יהיה לו בגדים על השבת.
 ג. עיר ששומרין את עצמם מלקחת חוץ לתחום שבת, על ידי זה
 שם הבשר בזול. ד. על ידי שמירת שבת ממשוך על עצמו אור
 של משיח גם על ידי תשובה. ה. על ידי שמירת שבת הוא כבן
 המתחטא לפני אביו והוא ממלא שאלותיו, גם הוא גוזר והקדוש
 ברוך הוא מקימה, גם הקרן של המעשים טובים שלו קימים
 לעולם הבא, ואינו אוכל אלא מפרותיהם.

שִׁנָּה

חלק שני א. מי שהוא מקדש יותר, הוא רחוק מהשנה יותר. ב.
 על ידי רבוי השנה והתנומה, על ידי זה דוחפין אותו ממרכבה
 דקדשה, ונשתנה פניו, ונתקלקל צלם-אלקים. ג. חמשה-עשר
 "שיר המעלות" שבתהלים מסגלים לביטול השנה. ד. מי שאינו

יכול לישן, יעלה על מחשבתו אמונת תחית המתים.

שוחט

חלק שני א. על-ידי שוחטים הגונים בני-אדם מרחמים זה על זה, והוא הדין להפך. ב. השוחט שהוא מקיים כבוד אב, הקדוש-ברוך-הוא משמרו, שלא להאכיל טרפות, והוא הדין להפך. ג. על-ידי השוחטים, הרשעים המאכילין טרפות, הגזלות נתרבה בעולם. ד. הזכי הראות יכולים לראות על החלפים של השוחטים את הכלי בית-המקדש. ה. מי שנתאלם בפתע פתאום, יעבירו על פיו חלף כשר.

סדר שיחות הר"ן הי"א:

קב שמעתי בשמו, על פסוק (במדבר כג-א): "לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו" אבל שכחתי הענין אך זאת אני זוכר מה שפירש סוף הפסוק "ותרועת מלך בו" ותרועת לשון שבירה כמו שכתוב (תהלים ב"ט): "תרעם בשבט ברזל" הינו כשמשברין את הכפירות, אזי "מלך בו" הינו שמוצאין את המלך יתברך גם בתוך הכפירות עצמן כי גם בהכפירות בעצמן מלבש חיותו יתברך גם אמר שהמחקרים-גם חיהם אינם חיים כלל אפלו בעולם הזה, כי תכף כשיש להם איזה דבר שאינו כרצונם, מכל-שכן כשיש להם איזה צרה, אזי אין להם למי לפנות מאחר שתולין בטבע חס ושלום, רחמנא לצלן, ואין להם במה להחיות את עצמן כלל אבל איש אמונות המאמין בה' חיו טובים מאד כי אפלו כשעובר עליו חס ושלום, איזה צרה רחמנא לצלן, אזי הוא גם-כן יכול להחיות את עצמו בהשם יתברך כי בוטח בה' כי הכל לטובה או שעל-ידי יסורין אלו ינבו

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

חֲתָקָה לְעַמָּר מִזֶּה רִנְיָהּ וְזִי"ל "עָדָה לְעַמִּי מִקֻּוּהָ שִׁדְחָה לְעַמִּי מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוּן לְכַל" ע
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְנִצְחָה" שְׁעֵי יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ע

לוּ מִעוֹנוֹתָיו אוֹ שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְאִיזָה טוֹבָה גְּדוֹלָה בְּסוֹף
וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה, כִּי כְּוֹנֵת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הִיא בְּוֹדֵאֵי לְטוֹבָה עַל-כֵּן אִישׁ
אֲמוּנֹת הוּא חַי חַיִּים טוֹבִים תָּמִיד וְטוֹב לוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
הַבָּא אֲבָל הַמַּחְקָרִים אֵין לָהֶם שׁוֹם חַיּוֹת לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא
בְּעוֹלָם הַבָּא וְזֶה מְבֹאֵר מְאֹד לְמִי שֶׁבָּקִי בָּהֶם כִּי הֵם מְלֵאִים
יְסוּרִים תָּמִיד כַּנִּרְאָה בְּחוּשׁ כִּי אִי אֶפְשָׁר שְׁיִתְנַהֵג לָהֶם כְּרִצּוֹנָם,
וּמֵאַחַר שֶׁהֵם בּוֹחֲרִים רַק בְּעוֹלָם הַזֶּה שֶׁהוּא כָּלוּ מְלֵא יְסוּרִים
וּיְגוֹנוֹת רַחֲמָנָא לְצַלָּן, עַל כֵּן בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה יֵשׁ לָהֶם צַעַר
וּיְגוֹנוֹת וּדְאָגוֹת מִעֲנִינֵי הָעוֹלָם הַזֶּה שֶׁאֵין מִתְנַהֵג לָהֶם כְּרִצּוֹנָם
וְכָל יְמֵיהֶם כַּעַם וּמְכֹאֲבוֹת כִּי אִי אֶפְשָׁר שְׁיִתְנַהֵג לְהֶאֱדָם בְּעוֹלָם
הַזֶּה שׁוֹם דְּבָר שְׁיִהְיֶה הַכֹּל כְּרִצּוֹנָם וּמֵאַחַר שֶׁאֵין מִסְתַּכְּלִין עַל
הַתְּכֵלִית הָאֱמֶתִי וְהַנִּצְחִי רַק עַל תְּאֵאוֹת עוֹלָם הַזֶּה, עַל-כֵּן בְּוֹדֵאֵי
הֵם מְלֵאִים יְסוּרִים תָּמִיד כַּנִּ"ל וְגַם כְּשֶׁבָּאִין עֲלֵיהֶם הַיְסוּרִים
וְהַדְּאָגוֹת וְהַיְגוֹנוֹת אֵין לָהֶם בְּמָה לְהַחֲיֹת אֶת עַצְמָן כַּנִּ"ל אֲבָל
אִישׁ כָּשֶׁר מֵאַחַר שֶׁמֵּאֲמִין בְּהָאֱמֶת, וְעַקֵּר תְּקוּוֹתוֹ הוּא לְעוֹלָם
הַבָּא, עַל-כֵּן חַיִּי טוֹבִים מְאֹד כִּי כָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו הוּא מֵאֲמִין
שֶׁהַכֹּל לְטוֹבָה כִּדִּי לְהַזְכִּירוֹ שֶׁיָּשׁוּב מִעוֹנוֹתָיו אוֹ בְּשֹׁבִיל כַּפָּרָה עַל
עוֹנוֹתָיו כִּדִּי שְׁיִזְכֶּה לְחַיֵּי עוֹלָם הַבָּא לְטוֹב הַנִּצְחִי וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה
וְאֶפְלוֹ הַיְסוּרִין שֶׁיֵּשׁ לְאִישׁ כָּשֶׁר מִחֲמַת הַצַּעַר שֶׁל הַחֲרָטָה
כְּשֶׁנִּזְדַּמְּן לוֹ אִיזָה פָּגַם אוֹ אִיזָה עֲבָרָה חָם וְשָׁלוֹם, אֶפְלוֹ אִם חָם
וְשָׁלוֹם, עָבַר עֲבָרָה מִמֶּשׁ רַחֲמָנָא לְצַלָּן, אַחֲר־כֵּן כְּשֶׁזִּזְכֶּה
לְהַתְּחַרֵּט עָלָיו אַף-עַל-פִּי שֶׁיֵּשׁ לוֹ צַעַר גְּדוֹל מְאֹד וַיְסוּרִים גְּדוֹלִים
עַל שֶׁבָּא לְיָדֵי מְכֹשׁוֹל אוֹ לְיָדֵי עֲבָרָה רַחֲמָנָא לְצַלָּן, אַף-עַל-פִּי-כֵן
גַּם אֶפְלוֹ הַיְסוּרִין אֵינָם יְסוּרִין כָּלֵל כִּי זֶה הַצַּעַר וְהַיְסוּרִין שֶׁיֵּשׁ לוֹ
עַל שֶׁעָבַר עֲבָרָה חָם וְשָׁלוֹם, אֶפְלוֹ הַיְסוּרִין הֵם מוֹסִיפִים חַיִּים

לְהֵאָדָם בְּבַחֲיֵנֶת (מְשָׁלִי יִכּוּ): "יִרְאֵת ה' תּוֹסִיף יָמִים":

סדר שְׁלָחוּ עֲרוּף הַיּוֹפְנִי:

(ז) על המים שבישלו בהם ירקות מברך הברכה עצמה שמברך על הירקות עצמן אע"פ שאין בהם אלא טעם הירק וה"מ כשבשלם בלא בשר אבל אם בישלם עם בשר מברך עליו שהכל: (ג) אם סחטן אינו מברך על אותם משקין אלא שהכל: (ד) חתכן לחתיכות קטנות לא נשתנית ברכתן מפני כך: (ה) הלפת כשהוא חי מברך עליו שהכל אבל אם הוא מבושל או כבוש בחומץ או בחרדל בפה"א:

סימן רו (א) בירך על פירות האילן בורא פרי האדמה יצא אבל אם בירך על פרי האדמה בורא פרי העץ לא יצא הילכך אם הוא מסופק בפרי אם הוא פרי העץ או פרי האדמה מברך בורא פרי האדמה ועל הכל אם אמר שהכל יצא ואפילו על פת ויין: (ב) היו לפניו פרי האדמה ופרי העץ ובירך על פרי האדמה ונתכוין לפטור את פרי העץ יצא: (ג) כל אלו הברכות צריך שלא יפסיק בין ברכה לאכילה: הגה יותר מכדי דבור (כ"י בשם שיבולי לקט) וצריך להשמיע לאזניו ואם לא השמיע לאזניו יצא ובלבד שיוציא בשפתיו ונאמרים בכל לשון ולא יברך ערום עד שיכסה ערותו במה דברים אמורים באיש אבל אשה יושבת ופניה של מטה טוחות בקרקע כי בזה מתכסה ערותה (ועי' לעיל סימן ע"ד סעיף ד') ואפילו אם אינו ערום אם לבו רואה את הערוה או שראשו מגולה אסור לברך: (ד) כל דבר שמברך עליו לאכלו או להריח בו צריך לאוחזו בימינו כשהוא מברך: (ה) אין מברכין לא על אוכל ולא על משקה עד שיביאוהו לפניו בירך ואחר כך הביאוהו לפניו צריך לברך פעם אחרת אבל מי שבירך על פירות

חֲתָנָא בְּמִנְהַרְנֵי תִּצְיִי לְ"צִדְקָא צְנִי מְקוּמָה שְׂדִיךְ צְנִי מְסַפְרֵי רַבְנֵי יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" ❦
❦ חֲתָנָא בְּמִנְהַרְנֵי תִּצְיִי לְ"צִדְקָא צְנִי מְקוּמָה שְׂדִיךְ צְנִי מְסַפְרֵי רַבְנֵי יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" ❦
❦ חֲתָנָא בְּמִנְהַרְנֵי תִּצְיִי לְ"צִדְקָא צְנִי מְקוּמָה שְׂדִיךְ צְנִי מְסַפְרֵי רַבְנֵי יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" ❦

שלפניו ואחר כך הביאו לו יותר מאותו המין או ממין אחר שברכתו כברכת הראשון אינו צריך לברך: הגה וטוב לייזהר לכתחלה להיות דעתו על כל מה שיביאו לו (בית יוסף טור י"ד סימן י"ט): (ו) נטל בידו פרי לאוכלו ובירך עליו ונפל מידו ונאבד או נמאס צריך לחזור ולברך אע"פ שהיה מאותו מין לפניו יותר כשבירך על הראשון: הגה רק שלא היה דעתו עליו לאכלו: (הגהות מיימוני פ"ד וכל בו ואבודרהם ותשובת מהרי"ל סימן צ"ב). וצריך לומר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד על שהוציא שם שמים לבטלה ואם אמר כשנפל ברוך אתה ה' ולא אמר אלקינו יסיים ויאמר למדני חוקיך שיהא נראה כקורא פסוק ואין כאן מוציא שם שמים לבטלה אבל העומד על אמת המים מברך ושותה אע"פ שהמים ששותה לא היו לפניו כשבירך מפני שלכך נתכוין תחילה: הגה ועיין לעיל [צ"ל לקמן סימן ר"ט] סעיף א' אם בירך בטעות מה דינו:

סימן רז (א) פירות האילן חוץ מחמשת המינים וכל פירות אדמה וירקות וכל דבר שאין גידולו מן הארץ ברכה אחרונה שלהם בורא נפשות רבות ואם אכל מכל מינים אלו מברך לאחר כולם ברכה אחת וברכה זו חותם בה בלא שם שיחתום כך ברוך חי העולמים:

סימן רח (א) על חמשת המינים שהם גפן ותאנה ורמון וזית ותמרה מברך לאחריהם ברכה אחת מעין שלש: (ב) חמשת מיני דגן ששלקן או כתשן ועשה מהם תבשיל כגון מעשה קדירה הריפות וגרש כרמל ודייסא אפילו עירב עמהם דבש הרבה יותר מהם או מינים אחרים הרבה יותר מהם מברך עליו בורא מיני מזונות ולבסוף על המחיה אבל אם לא נתן הדגן בתבשיל אלא לדבקו ולהקפותו בטל בתבשיל:

זֶקֶן נֵתָן וְלֹא יַעֲבֹר

סדר לקווי תפילות הימני:

תקמח: ותזכנו שתהיה אכילתנו בקדשה ובטהרה תמיד ובפרט כשאנו אוכלין דבר מן החי תעזרנו להתקדש ביותר בשעת אכילתנו, עד שנזכה להעלות הנפש המלבש בחי שאנו אוכלים, להעלות הנפש מחי למדבר, על ידי הברכה שאנו מברכין על אכילתנו ונזכה לומר כל הברכות בכונה גדולה ועצומה לשמך הגדול באמת:

תקמט: ותשמרנו ותצילנו ברחמיך הרבים ממאכלות אסורות ולא יבא לתוך פינו שום דבר האסור לנו ולא נכשל לעולם בנבלות וטרפות, אפלו בשוגג ובאנם ותציל אותנו ברחמיך משוחטים שאינם הגונים ותפריש אותנו ותבדיל אותנו מכל מיני נבלות וטרפות דאורייתא ודרבנן ותזמין לנו ברחמיך תמיד שוחטים הגונים וכשרים ותהיה עמכם תמיד ותשמר אותם ואותנו שלא יכשלו עמך ישראל על ידם לעולם בנבלות וטרפות חם ושלום ותעזר להשוחטים שיכוננו תמיד היטב בברכת השחיטה, באפן שיזכו להעלות הנפש המלבש בהחי, מחי למדבר עד שיעלו כל הנפשות העשוקות המגלגלים בחיות ועופות ובהמות אל השכינה ויהיה נעשה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה על ידם ונזכה שיהיה נמשך על ידי זה עלינו שפע טובה וברכה ורחמים וחסדים ושלום ונזכה לפרנסה טובה בכבוד בלי שום יגיעה וטרחה וטרדא כלל אבינו שבשמים גומל לחיבים טובות, גומל חסדים טובים, אתה יודע שאין בנו כח לשמר עצמנו משוחטים שאינם הגונים המצויים עכשו הרבה מאד ואין מי שיעמד בעדנו וישתדל בתקון נפשותינו, ויציל אותנו מפגם השוחטים שאינם הגונים הגורמים מה שגורמים, רחמנא לצלן:

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח' תקל"ד ❦ זמור מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" ❦
❦ זמור "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

תקנו: רבוננו של עולם רחם עלינו למען שמך, ולמען שכינת עזך, ולמען אבותינו אברהם יצחק ויעקב, ולמען כל הצדיקים אמתים, ועזרנו והושיענו והצילנו ומלטנו משוחטים רעים, משוחטים שאינם הגונים ושמרנו תמיד שלא יבוא לתוך פינו שום מכשול נבלה וטרפה, כי אתה "כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה", ובידך הכל ואתה יכול לשמר אותנו גם עכשו בדורות הללו מנבלות וטרפות ומשוחטים שאינם הגונים חוס וחסל עלינו, למענה ולא למעננו, וקדשנו בקדשתך, והבדילנו מן מאכלות אסורות כמו שכתוב: "ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי" ונזכה לקיים מקרא שכתוב: "ואנשי קדש תהיון לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, לכלב תשלכון אותו" וכתוב: "והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני" ויקיים מקרא שכתוב: "טרף נתן ליראיו, יזכור לעולם בריתו":

תקנא: ועזרנו ברחמיך הרבים ותזמין לנו מלמדים טובים והגונים לבנינו שיהיו עוסקים במלאכתם באמונה, ללמד הרבה עם בנינו בתכלית המועיל באמת ויהיו כל המלמדי תינוקות אנשים כשרים וצדיקים שלא יקלקלו חם ושלום את ההביל הקדוש של התינוקות של בית רבן, שהוא הביל פה שאין בו חטא ויעלה ויראה וירצה וישמע לפניך ההביל הקדוש של התינוקות של בית רבן ועל ידי זה תזכור את ברית אבותינו, ותמתיק ותבטל מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל כל הדינים וכל הגזרות שאינם טובות שנגזרו על עמך ישראל בכלל או בפרט, בין שהוא קדם גזר דין בין שהוא לאחר גזר דין כלם תמתיק ותבטל בזכות הביל פה שאין בו חטא של התינוקות של בית רבן ותזכורנו ברחמיך הרבים ותקדשנו בקדשתך העליונה, ותזכורנו לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת

בְּכָל לֵב וְנַפְשׁ וְנִזְכָּה לְתַקֵּן אֶת כָּל אֲשֶׁר שָׁחַתְנוּ וְנִזְכָּה לְהַגְבִּיר
הַנַּפְשׁ עַל הַגּוּף, עַד שְׁיִתְבַּטַּל הַגּוּף לְגַמְרֵי לְגַבֵּי הַנַּפְשׁ וְנִזְכָּה לְתַן
צְדָקָה הַרְבֵּה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל עַד שְׁנֵהִיָּה נְכֹלָלִים בְּאִוִּירָא דְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, בְּהַהֲבֵל הַקָּדוֹשׁ שְׂאִין בּוֹ חֵטָא עַד שְׁנִזְכָּה כְּלָנוּ עִמָּךְ בֵּית
יִשְׂרָאֵל שְׁיֵהִיָּה הֶבֶל פִּינוּ הֶבֶל שְׂאִין בּוֹ חֵטָא כְּמוֹ אִוִּירָא דְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל וְכְמוֹ הֶבֶל פִּיהֶם שֶׁל תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבִּן וְתַעֲזֹר
לְהַשׁוּחֲטִים שְׁיִקְדָּשׁוּ וַיִּטְהָרוּ עֲצָמָן בְּאַמֶּת עַד שְׁיֵהִיָּה הֶבֶל פִּיהֶם
גַּם כֵּן הֶבֶל שְׂאִין בּוֹ חֵטָא, בְּאִפְּן שְׁיִוְכְלוּ לְהַעֲלוֹת הַנַּפְשׁוֹת
הַמְּגֻלָּלוֹת בְּהַחֲיֵי לְהַעֲלוֹתָם לְשָׁרְשָׁם שֶׁבְקִדְשָׁה עַל יְדֵי הֶבֶל פִּיהֶם
שֶׁל בְּרַכַּת הַשְּׁחִיטָה כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ עֲצָם הַרְחַמְנוֹת שְׁיֵשׁ עַל נַפְשׁוֹת
הַמְּגֻלָּלוֹת בְּבַעֲלֵי חַיִּים חוֹסֶה נָא בְּרַחֲמֶיךָ עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ, וַעֲשֵׂה
לְמַעַנְךָ, וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו שְׁנִזְכָּה לְהַעֲלוֹת כָּל הַנַּפְשׁוֹת הַמְּגֻלָּלוֹת
לְשָׁרְשָׁן הָעֲלִיּוֹן שֶׁבְקִדְשָׁה:

תְּקַנֵּב: רַחֲמָן מְלֵא רַחֲמִים, חוֹמַל דְּלִים, שׁוֹמֵעַ אֲנַקְתָּ אֲבִיוֹנִים, רַחֵם
עֲלֵינוּ וְעַל נַפְשׁוֹתֵינוּ הַעֲשׂוֹקוֹת כַּצְּפָרִים הַאֲחוּזוֹת בַּפֶּחַ, כַּאֲשֶׁר
נִגְלָה לְפָנֶיךָ יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת, וְעֲזָרְנִי לְמַלֵּט נַפְשִׁי מִנִּי שָׁחַת כִּי אַתָּה
יְדַעְתָּ אֶת גְּדֹל יְקָר וְהַדָּר תַּפְאֲרַת נַפְשִׁי בְּשָׁרְשָׁה הָעֲלִיּוֹן וְגַם אַתָּה
יְדַעְתָּ אֶת רַבּוּי הַטְּנִפּוֹת וְהַלְכָלוּכִים שֶׁלְכִלְכֹּתִי וְטְנִפְתִּי נַפְשִׁי
הָעֲלוּבָה מְאֹד מְאֹד וּלְפָנֶיךָ נִגְלָה עֲצָם הַרְחַמְנוֹת שֶׁעַל נַפְשִׁי
הָאֲמֻלָּה מְאֹד, הִיגָעָה מְאֹד, הִנְדַכְּאֵת וְהַמְטַרְפֶּת מְאֹד בֵּין שְׁנֵי
הַכְּפִירִים פָּצוּ עֲלֵינוּ פִּיהֶם אָמְרוּ בְּלָעֵנוּ וְאָנוּ צוֹעְקִים אֵלֶיךָ זֶה זְמַן
רַב, וְאִין מִי שְׁיִוְכַל לְהוֹשִׁיעֵנו, כִּי אֲנַחְנוּ בְּעֲצָמָנוּ הִיִּינוּ אֲכֹזְרִים
עַל נַפְשֵׁינוּ אֲבָל אַתָּה יָכוֹל לְהַצִּיל אֶת נַפְשֵׁינוּ בְּתַקְוָה חֲמֻלָתְךָ,
שְׁתַּחֲפֹךְ אֶת לְבַבְנוּ לְטוֹבָה, וְתַטֵּה אֶת לְבַבְנוּ אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת; וְתַתֵּן
לָנוּ שֶׁכֵּל וְדַעַת דְּקִדְשָׁה וְכַח וְגִבּוּרָה וְעֲצָה בְּאִפְּן שְׁנִזְכָּה לְהַגְבִּיר

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר

ר׳ יצחק הכהן קורטובער זצ״ל

א' תקנו׳ זצ״ל רב תלמודי אשכנזי
ר׳ יצחק הכהן קורטובער זצ״ל
ר׳ יצחק הכהן קורטובער זצ״ל

הַנֶּפֶשׁ עַל הַגּוֹף תָּמִיד עַד שִׁיתַּבִּטֵּל הַגּוֹף וְתֵאוֹתָיו לְגִמְרֵי וְאִזְכָּה
לְהַעֲלוֹת וּלְנַשֵּׂא נַפְשֵׁי תָמִיד בְּקֶדְשְׁךָ הָעֲלִיזָנָה בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה
שְׁלֵמָה: